

... etc.

Dm, 2/06/2015 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

En una conversa informal entre companys de feina es parlava del significat de l'expressió etcètera. Un dels professors deia que havia après a utilitzar-la quan en el redactat d'un text no s'hi podia incloure tot i, per tant, s'acabava amb un etc. obrint, així, la possibilitat a que tot el que no queda escrit potser sí s'intueixi inclòs en el contingut d'aquest etc. Entre comentari i comentari vaig prometre escriure'n una petita entrada pel bloc i, això miraré de fer ara.

L'etc. pot tenir una doble funció. Per una banda representa una invitació a encabir allò que no tenim contemplat en aquell moment o, potser, no ho contemplem en el futur més proper. Aquest és l'etc. positiu, acollidor, suggeridor de la nostra capacitat d'acceptar i incloure.

D'altra banda trobem l'etc. que conté tota la negativitat, el simètric i/o oposat a l'anterior, que consisteix en fer de muralla continent de tot allò que no volem o no sabem afrontar pels motius que sigui, entre els quals podem trobar la comoditat de no respondre o encarar qüestions que requereixin una profunda introspecció que remogui valors o creences, la por a comprometre's, etc.

Quants etcèteres, doncs, emprem al llarg de la nostra vida, conscientment o inconscient, per donar sortida als interrogants i les incerteses que se'ns plantegen dia a dia? L'etc. explícit o no en la nostra formulació està ple de totes aquelles emocions i vivències, de tot allò que no podem o no volem donar raó -en la nostra expressió oral o escrita- de tot el que encara dubtem, ens incomoda, ens fa sentir insegurs...

Etcètera per posar fi a una conversa que ens neguiteja i compromet; per no acabar d'explicar-nos ni a nosaltres mateixos l'origen d'un conflicte desagradable al qual no sabem com hem arribat; per no concretar una acció de la qual encara no en visualitzem el seu procés... En definitiva quan ens manquen respostes o aquestes no són les que ens agradarien.

Per contra, també emprem l'etcètera quan desitgem deixar la porta oberta a noves amistats i relacions; a un futur que albirem esperonador però encara incert; al sovint trontollador creixement personal...

I, com a calaix de sastre on tot hi cap i hi troba un lloc provisional, l'etcètera lluita per posar fi a la meua reflexió. I em pregunto: com l'hem d'adjectivar aquest etcètera? com l'adjectivareu vosaltres lectors? Com el mur que detura o la porta que s'obre per incloure?